

och guvernör i Hannover 1804 ¹¹/₈; marskalk av Frankrike s. å. ¹⁰/₈; erhöill storkorset av Hederslegionen 1805 ²/₂; prins och hertig av Ponte Corvo 1806 ⁹/₈—1810 ²¹/₈ (då Ponte Corvo övergick till marskalk Murat, i vars släkt namnet Ponte Corvo ännu brukas, fastän all fransk adel är avskaffad sedan 1848); guvernör i Hansestäderna med säte i Hamburg 1807; vald till tronföljare i Sverige 1810 ²¹/₈; landsteg i Helsingborg s. å. ²⁰/₁₀; uppsteg på tronen i Sverige och Norge under namn av Carl XIV Johan 1818 ⁵/₂ och kröntes i Stockholm s. å. ¹¹/₈. Död av ålderdomskrämpor 1844 ⁸/₈ i Stockholm.

Att Konung Carl XIII ej var särdeles förtjust inför utsikten av Bernadottes val till svensk tronföljare framgår bl. a. av det bekanta Örebrobrevet av år 1810, ställt till Överståthållaren Skjöldebrand i Stockholm, där konungen bl. a. skriver: **»För tusan djeflar! On veut mettre à ma coté..... le nommé Bernadotte, juif de naissance et jacobin à bonnet rouge... Au diable tous les jacobins!»** Dessa allt annat än konungsliga ord sakna varje bakgrund av vederhäftighet och verkställda forskning har på intet sätt kunnat påvisa något som helst tomeuropeiskt blodsarv hos Carl XIV Johan.¹⁰⁾

Att här intaga någon avhandling om Carl XIV Johan såsom svensk konung har ansetts falla utom ramen för detta arbete. I stället hänvisas till den mängd av biografier om honom, som existerar, och av vilka flera äro nämnda bland källorna till denna artikel. Här skall endast anföras vad hans sonsons sonson, Prins Wilhelm, hertig av Södermanland, yttrat om honom:

»Den enklaste arbetare kan ofta vara mer skickad att framträda som ledare än andryga herrar med familjerötterna ända ned i Louis d'Anjou eller Charles Pippin. Hur ofta har icke vallgossen, bildligt talat, blivit kejsare, medan kejsaren sjunkit till en existens, anspråkslösare och mindervärdigare än den mest efterblivna fåraherdes? Vad ligger det då för märkvärdigt i att en liten barfotapys, som brukade rida postiljonernas hästar och blåsa lustiga signaler i de krumma hornen, en vacker dag besteg Folkungarnas och Wasarnes urgamla tron, som härskare över ett rike, en gång det mäktigaste i Norden?»

Trolovad 1788 med handsöksömmerskan Cathérine L'amour, född 1771 ¹⁷/₈, död 1808 ²⁷/₁₀, dotter av krämaren Joseph Marie L'amour i Grenoble och hans hustru Cathérine Roux.

Gift 1798 ¹⁹/₈ i Sceaux-l'Unité med Bernhardine Eugénie Désirée Clary, född 1777 ⁹/₁₁ i Marseille (icke 1781, såsom hon själv uppgivit till svenska statskalendern), död 1860 ¹⁷/₁₂ i Stockholm och jordfäst efter katolsk ritual såsom den första svenska drottning efter Katarina Jagellonica. Hon var dotter av handlanden François Clary¹¹⁾ (född 1725 ²¹/₁ i Marseille, död där 1794 ²⁰/₁) gift 1759 ²⁸/₈ i Marseille med Rose Françoise Somis¹²⁾ (född 1737 ³⁰/₈ i Marseille, död 1815 ²⁸/₁ i Paris).

¹⁰⁾ Se tidn. Nationen nr:is 190—193.

¹¹⁾ Denna släkt Clary är icke, såsom uppgivits, en gren av den floran-tinska familjen Clario, varav en gren florerar i Böhmen, där den fått friherretitel 1627, grevetitel 1666 och furstetitel 1767; ej heller äger den något samband med den toulousanska tjänstemannasläkten Clary de Cordes i Albigeois eller den languedocianska familjen Clary, ävenledes från Cordes, eller släkten Clary de Saint-Angel, som bott i Auvergne och Limousin. Désirée Clary's släkts äldste kände stamfar var ofrälse François Clary från Dauphiné, son av okända föräldrar, som invandrade till Marseille, där han slog sig ned som »chaussetier» och som 1696 lät såsom sitt inregistrera det från familjen Clary de Cordes usurperade adelsvapen, som sedermera givit